

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **Š. R.**
zast. JUDr. Ivanem Jordákem, advokátem
vykonávajícím advokátní činnost ve sdružení pod názvem Jordák,
Raba a partneři
se sídlem Václavské náměstí 802/56, Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

za účasti: **1. Mgr. M. J.**
a 2. Ing. J. E.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. ledna 2019, č. j. OD 971/2018
KULK 1601/2019/280.9/Dv,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice, odboru dopravy (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvoinstanční správní orgán“ nebo „prvostupňový správní orgán“ nebo „silniční správní úřad“), ze dne 26. 6. 2018, sp. zn. MUJI-4463/2012/OD, č. j. PDMUJI-9164/2018/OD, kterým dle § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen také jen „zákon o pozemních komunikacích“), deklaroval, že na pozemku p. č. X v katastrálním území X, obec X, který je ve vlastnictví žalobce (dále také jen „Pozemek“), se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 citovaného zákona, a to dle zákresu, který tvoří přílohu rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce ve včas podané žalobě nejprve vytknul správním orgánům řadu procesních pochybení. Poukázal zejména na, dle svého přesvědčení, vadný způsob dokazování svědeckými výpověďmi občanů obce. Dle něho se iniciátoři daného správního řízení (tehdy jeho účastníci, dnes jsou někteří z nich osobami zúčastněnými na řízení) s některými svědky při jejich výpovědích před správním orgánem I. stupně vzájemně domlouvali. Tito svědci ostatně bezelstně přiznali, že s nimi o celé věci mluvili ještě před podáním svědeckých výpovědí. Důkaz svědeckými výpověďmi tedy dle žalobce nebyl proveden v souladu se zákonem. Přesto z obsahu těchto výpovědí správní orgány obou stupňů vycházely. V návaznosti na to upozornil na diametrální rozdílnost mezi výpověďmi těchto svědků (navržených iniciátorů správního řízení) a výpovědí svědkyně M. N. (navržené obcí X).
3. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně vyvodil z provedených důkazů nesprávná skutková zjištění, s nimiž se pak žalovaný bezezbytku ztotožnil. Žalobce předně konstatoval, že skutečnost, že Pozemek nemůže být veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, je zřejmá již jen ze skutečnosti, že se k němu tak obec X nechová, neboť jej vůbec neudržuje, např. v zimě zde není vyhrnován sníh.
4. Poté zpochybnil veřejné užívání Pozemku, neboť ten dle něho v minulosti užívali jako cestu pouze nájemníci a uživatelé bytů v domě čp. X a uživatelé domu čp. X. Nejednalo se tedy o žádné obecné užívání této cesty, což je logické, protože ta slouží jako přístupová cesta výhradně k domu čp. X. Uživateli bytů v tomto domě byli zaměstnanci původního vlastníka – TEXLEN – LENA, a. s. Pokud by cesta měla veřejnoprávní charakter, nemohl by tento původní vlastník nabízet žalobci tyto nemovitosti k prodeji jako jednotný funkční celek.
5. Následně se žalobce věnoval otázce komunikační potřeby. Dle jeho názoru bylo při místním šetření prokázáno, že nemovitosti vlastníků domu čp. X (iniciátorů správního řízení) mají přímé napojení na veřejnou komunikaci p. č. X, a to celou jednou stranou z pozemku p. č. X, který je rovněž v jejich vlastnictví. Dokonce na tuto komunikaci mají výjezd ze své garáže. Zatímco Pozemek na nemovitosti vlastníků domu čp. X napojen není. Podle žalobce je tedy paradoxní, že zatímco vlastníci domu čp. X tvrdí, že Pozemek užívají od nepaměti, neměli na něj donedávna přímý přístup a museli přejíždět přes cizí pozemek. Pozemek tedy neplní úlohu nezbytné komunikační potřeby.

6. Pozemek dle žalobce užívají jako přístupovou cestu pouze uživatelé bytů v domě čp. X (ti oprávněně, neboť ten je v jeho vlastnictví), dále uživatelé domu čp. X a naprosto omezeně uživatel garáže na pozemku p. č. X. Nejedná se tedy o veřejný zájem, užívání Pozemku je v zájmu pouze jedné či dvou osob.
7. Konečně žalobce namítl i to, že žalovaný celou věc posoudil nesprávně i po právní stránce. Znovu zopakoval, že když dům čp. X se stp. č. X a pozemky p. č. X – zahrada a p. č. X – cesta kupoval, předchozí vlastník označil v kupní smlouvě tento areál za jednotný funkční celek. To by nemohl udělat, kdyby Pozemek měl veřejnoprávní charakter. O veřejnoprávním využívání Pozemku nebyla vůbec řeč, protože sloužil pouze zaměstnancům původního vlastníka, kteří užívali byty v domě čp. X. Prodávající jej rovněž neupozornil na to, že by kdy dal souhlas s veřejným užíváním Pozemku. Ostatně původní vlastník o neoprávněném užívání Pozemku (zejména ze strany vlastníků a uživatelů domu čp. X) s největší pravděpodobností vůbec nevěděl, neboť sídlo obchodní společnosti TEXLEN – LENA, a. s., bylo 30 km daleko. Nemohl tak proti takovému užívání ani zasahovat. Souhlas vlastníka, ani konkludentní, s veřejným užíváním Pozemku tak podle žalobce nemohl existovat, vždyť ten ani nevěděl, že Pozemek někdo další vůbec užívá.
8. Žalobce proto závětem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný toliko stručně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobu shledal nedůvodnou a navrhl její zamítnutí
10. Osoby zúčastněné na řízení svého práva se k věci písemně vyjádřit nevyužily.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem žalovaný souhlasil výslovně, žalobce pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
12. Předně předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
13. Dále krajský soud pokládá za nutné nejprve shrnout relevantní právní úpravu a judikaturu správních i civilních soudů týkající se dané problematiky.
14. Právní režim pozemních komunikací upravuje zákon o pozemních komunikacích, který je vymezuje jako *dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci* (srovnej § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou dle odst. 2

téhož ustanovení členěny do čtyř kategorií, a to na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva, mohou být účelové komunikace ve vlastnictví soukromých subjektů.

15. Podle ustanovení § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která *slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, přičemž zákon počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou veřejně přístupné, jedná-li se o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (§ 7 odst. 2 zákona). V takovém případě je účelová komunikace přístupná v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu.
16. Z citované právní úpravy tak vyplývá, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace *ex lege* (tj. ze zákona, aniž by bylo třeba o její kategorizaci vydávat správní rozhodnutí), bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace, jak jsou vymezené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a zároveň pojmové znaky účelové pozemní komunikace, vymezené v § 7 odst. 1 (event. § 7 odst. 2) tohoto zákona.
17. První dva znaky účelové komunikace tak definuje zákon o pozemních komunikacích. Jsou to 1) zřetelná (v terénu patrná) cesta určená k užití vozidly a chodci pro účel dopravy a 2) spojující jednotlivé nemovitosti pro potřeby jejich vlastníků nebo spojující tyto nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi nebo sloužící k obhospodařování zemědělských nebo lesních pozemků.
18. Kromě shora uvedených náležitostí, které vyplývají přímo ze zákona, bude veřejně přístupná účelová komunikace existovat pouze se souhlasem vlastníka. Tento závěr vyplývá z dosavadní judikatury civilní i správní (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, a náleze Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06), která navazuje již na rozhodovací praxi předválečného Nejvyššího správního soudu. Ten mimo jiné dovodil, že „[p]ozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznati za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen a dále především z toho, že toto užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby.“ (Boh A 10017/32).
19. Co se týče „kvality“ souhlasu vlastníka, ten může být buď výslovný, či konkludentní. Jestliže však vlastník se zřízením účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto *nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas*, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník *strpěl užívání pozemku* jako

komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku - účelové komunikace, tyto nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze případy, kdy nedochází k převodu mezi soukromými subjekty, ale kdy je komunikace nabývána od veřejnoprávní korporace – zde nelze souhlas bez dalšího presumovat (nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06). Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 - 66).

20. Druhou judikatorně dovozenou podmínkou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace je též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Existují-li tedy jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.
21. A nyní již ke konkrétnímu posouzení projednávané věci.
22. Úvodem krajský soud předesílá, že všechny nemovitosti, o nichž bude níže pojednávat, se nacházejí v katastrálním území X. Tento údaj již tedy nebude z důvodu úspornosti u jednotlivých nemovitostí dále uváděn.
23. Rozhodnutí silničního správního úřadu, resp. jeho posouzení, zda určitá komunikace má charakter veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích či nikoliv, nemá konstitutivní účinky. Silniční správní úřad toliko deklaruje, zda posuzovaná komunikace naplnila všechny ze shora uvedených znaků a stala se tak veřejně přístupnou účelovou komunikací.
24. V projednávané věci není pochyb o tom, resp. žalobce tyto skutečnosti ani nerozporuje, že předmětná pozemní komunikace vymezená ve výroku I. rozhodnutí silničního správního úřadu je zřetelná a v terénu patrná cesta určená k užití chodci i vozidly pro účel dopravy a spojující jednotlivé nemovitosti pro potřeby jejich vlastníků a spojující tyto nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi.
25. Žalobce rozporoval až existenci třetího ze shora uvedených znaků, tedy souhlasu vlastníka Pozemku (a zároveň vlastníka domu čp. X se st. p. č. X, uživatelé bytů v něm Pozemek rovněž jako přístupovou cestu používají) s jeho veřejným užíváním za účelem pozemní komunikace.
26. Správní orgán I. stupně se této problematice věnoval na str. 4-5 svého rozhodnutí, žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí.
27. Rozhodujícími důkazy pro závěr správních orgánů, že právní předchůdce žalobce udělil v minulosti souhlas s veřejným užíváním Pozemku, byly zejména výsledky svědků. Krajský soud nemůže přisvědčit žalobcovým námitkám, že k výsledkům svědků, kteří byli navrženi spoluvlastníky domu čp. X (iniciátory daného správního řízení), neměly správní orgány přihlížet, protože ti byli se spoluvlastníky domu čp. X domluveni, jak mají vypovídat. Nic takového z obsahu protokolů o výpovědi svědků nevyplývá. Jednalo se o svědky I. D., V. B. a Z. M. Svědci vypovídali každý svým stylem, není zřejmé, že by jejich výpovědi byly formálně shodné nebo naučené.
28. Krajský soud nespatřuje nic vadného na tom, pokud výsledek těchto svědků navrhli spoluvlastníci domu čp. X, kteří v dané lokalitě žili a žijí a mají tedy povědomost o

osobách, které danou lokalitu znají, vyrůstali v ní nebo v ní žili. Žalobce (resp. jeho zástupce) se věrohodnost těchto svědků snažil zpochybnit již při výsleších, ale např. svědkyně D. na jeho dotaz zcela otevřeně odpověděla, že s účastníky řízení mluvila, ale že se o tom mluví i veřejně a ani jí to nikdo nemusel říkat. Uvedla, že ji jedna ze spoluvlastnic požádala, aby svědčila, protože vyrůstala s dětmi svědkyně a ví, že svědkyni je známo, jak v minulosti užívání cesty fungovalo. Nic tedy nezakrývala. Stejně tak svědek M. uvedl, že o věci hovořil se sousedy. Ani na této skutečnosti nespátřuje soud nic podivného. Je pochopitelné, že snahy žalobce Pozemek oplotit a změnit tak poměry v dané vesnické lokalitě zažité, vyvolaly mezi jejími obyvateli pozornost a že tato skutečnost je předmětem jejich diskusí a zájmu, byť ne každého z nich se tento záměr osobně dotýkal.

29. V souvislosti s tím žalobce naopak vyzdvihoval a preferoval výpověď svědkyně M. N., jejíž výslech navrhl obec X. Krajský soud ovšem zdůrazňuje, že porovnáním obsahu výpovědí všech čtyř svědků dospěl k závěru, že všichni svědci vypovídají ohledně užívání Pozemku v podstatě shodně. Podobně situaci vyhodnotily i správní orgány obou stupňů. I žalobcem preferovaná svědkyně N. sdělila, že přes Pozemek odjakživa chodil, kdo potřeboval, chodilo se přes něj na louku p. č. X. Cesta se užívala jako přístupová k domům čp. X a čp. X, jinak se k nim dostat nedalo. V dané lokalitě přitom žila od konce 50. let a nyní tam již 40 let bydlí. Obdobně vypovídali i ostatní svědci, pravdivost a objektivitu jejich výpovědí tedy dle soudu není na místě zpochybňovat. Ostatně všichni svědci byli řádně poučeni o případných následcích nepravdivé výpovědi. Žalobcem namítaná „diametrální rozdílnost mezi výpověďmi“ těchto dvou skupin svědků se tak vůbec nezakládá na pravdě. Také ostatní svědci pamatovali situaci v dané lokalitě od zhruba poloviny 50. let (neboť se v lokalitě narodili a vyrůstali tam) nebo od 60. let minulého století (kdy se tam přistěhovali). Shodně uváděli, že Pozemek byl jako cesta užíván veřejně. Cesta na Pozemku pokračovala mezi domy čp. X a čp. X, byla široká a umožňovala průjezd osobních automobilů i nákladáku s uhlím. Lidé si po této cestě rovněž zkracovali cestu k autobusu. Shodli se i v tom, že jiná přístupová cesta k domu čp. X nevedla, svědek M. uvedl, že vlastníci domu čp. X používali cestu po Pozemku k přístupu k domu od jeho postavení. Všichni svědci také shodně konstatovali, že vlastník Pozemku ani nikdo jiný v minulosti veřejnému užívání Pozemku nebránil.
30. Krajský soud proto ve shodě se správními orgány konstatuje, že původní vlastník Pozemku (zřejmě Texlen s. p.) ani jeho právní nástupci (včetně společnosti TEXLEN - LENA, a.s., která Pozemek prodala žalobci) nikdy v minulosti proti veřejnému užívání Pozemku nevystoupili, nebránili veřejnosti v jeho užívání a svým konkludentním chováním tak s veřejným užíváním Pozemku coby veřejnou komunikací vyslovili souhlas. Na tom nic nemění skutečnost, že se jednalo o právnické osoby se sídlem vzdáleným několik desítek kilometrů od X. Není sporu o tom, že v domě čp. X bydleli jejich zaměstnanci, coby vlastníci domu čp. X jej tedy jistě spravovali a z toho titulu museli být po celou dobu s poměry v dané lokalitě dobře obeznámeni.
31. Právní relevanci pro posouzení otázky, zda Pozemek je či není veřejně přístupnou účelovou komunikací, pak nemá skutečnost, že vlastníci domu čp. X k přístupu k tomuto domu museli kromě Pozemku užít ještě pozemek p. č. X, který až do roku 2012 nebyl v jejich vlastnictví. Bez ohledu na skutečnost, že vlastníci domu čp. X objasnili, že tento Pozemek před jeho zakoupením v roce 2012 užívali na základě soukromoprávního titulu, tento pozemek není vůbec předmětem přezkoumávaného

- správního řízení, a pro zjištění, zda Pozemek má povahu veřejně přístupné účelové komunikace, není způsob jeho užívání ze strany vlastníků domu čp. X rozhodný.
32. Žalobce však v žalobě otevřel ještě otázku obecnosti užívání Pozemku, neboť tvrdil, že komunikace na něm není užívána širokou veřejností, ale pouze a jen uživateli bytů v domě čp. X a vlastníky domu čp. X. Tedy nikoliv širokou veřejností, ale přesně omezeným počtem osob. Namítal proto, že Pozemek není užíván veřejně.
33. Žalovaný se danou problematikou zabýval na str. 7 napadeného rozhodnutí a proti jeho skutkovým zjištěním a právním závěrům nemá krajský soud žádných výhrad. Dodává, že obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti blíže neurčeného okruhu osob tuto komunikaci bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42). Dle přesvědčení krajského soudu bylo obecné (veřejné) užívání předmětné pozemní komunikace ve správním řízení spolehlivě prokázáno. Odkazuje přitom zejména na obsahy výpovědí svědků. Ve shodě se žalovaným tak krajský soud uzavírá, že předmětná pozemní komunikace byla minimálně od počátku 50. let minulého století užívána třetími osobami, přičemž jejich okruh a počet nebyl přesně definován, nebyl uzavřený či určitý a nebyl kontrolovatelný ze strany vlastníků Pozemku, přes který pozemní komunikace prochází. I ohledně tohoto požadavku tedy nemá krajský soud o existenci předmětné komunikace coby veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích pochyb.
34. Pokud jde o poslední ze znaků veřejně přístupné účelové komunikace, tedy existenci nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby, pak z obsahu žaloby plyne v souvislosti s tím poukaz na skutečnost, že pozemek vlastníků domu čp. X p. č. X (zahrada) po celé své jedné straně sousedí s pozemkem p. č. X, který slouží jako komunikace (zřejmě místní) a je ve vlastnictví obce.
35. Správní orgán I. stupně provedl místní šetření, jehož výsledkem bylo zjištění, že pozemek žalobců p. č. X sice sousedí s obecní cestou na pozemku p. č. X, ale po celé sousední hranici je oplocen a zároveň je od obecní cesty oddělen terénním valem s výškovým rozdílem a žádné komunikační připojení se mezi těmito pozemky nenachází (viz fotodokumentace obsažená ve správním spise). Správní orgán rovněž zkoumal, zda by se vlastníci domu čp. X mohli na pozemek p. č. X, potažmo k domu čp. X, dostat skrze svoji garáž na st. p. č. X a X. Zjistil ale, že tato garáž průjezdná a ani průchozí není a to v souladu s kolaudační dokumentací, v níž se předpokládal pouze výjezd na obecní komunikaci p. č. X.
36. Krajský soud zdůrazňuje, že tento znak veřejně přístupné účelové komunikace spočívá v existenci nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Není tedy naplněn, pokud existují jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí).
37. Jak správně zdůraznil žalovaný, vyžaduje se tedy existence takové komunikační alternativy ke dni rozhodování správních orgánů. Ta však v posuzované věci prokázána nebyla. Ani žalobce nezpochybňuje skutkové závěry správních orgánů vycházející ohledně této otázky zejména z místního šetření. Tedy, že v současné době žádné komunikační propojení mezi pozemkem vlastníků domu čp. X p. č. X (zahrada) a obecní (zřejmě místní) komunikací na pozemku p. č. X neexistuje.

38. Pokud tedy žalobce hovoří o sousedství pozemku p. č. X s obecní komunikací p. č. X, i jemu musí být zřejmé, že komunikační propojení mezi těmito pozemky vzhledem k jeho současné neexistenci by teprve muselo vzniknout. Což by tedy de facto i de iure vyžadovalo vznik nové stavby v podobě komunikačního napojení obou pozemků. Ani on nepřišel s tvrzením, že by k domu čp. X varianta jiné příjezdové a přístupové cesty existovala v současné době.
39. Je povinností silničního správního úřadu v tomto správním řízení posoudit, zda alternativní přístupová varianta v terénu již reálně v době jeho rozhodování existuje, nikoliv zda by existovat mohla, např. v důsledku vybudování nové stavby, v budoucnu. To by ostatně bylo zcela v rozporu s deklaratorní povahou rozhodnutí silničního úřadu o tom, zda ta která komunikace znaky veřejně přístupné účelové komunikace splňuje či nikoliv. Vždyť silniční správní úřad ani nemá pravomoc a kompetence k tomu, aby posoudil, zda realizace takové nové stavby, umožňující potencionálně vznik alternativní přístupové komunikace, by byla vůbec právně či fakticky možná, zda by např. nebyla v rozporu s veřejnoprávními předpisy apod. Také nemá jakoukoliv pravomoc k tomu, aby zahájení územního, potažmo stavebního řízení ohledně realizace této nové stavby jakkoliv inicioval či k němu mohl vlastníky dotčených pozemků právně přinutit. V souvislosti s tím krajský soud pouze na okraj upozorňuje na obsah výpovědi svědka M., který uvedl, že přístupová cesta po pozemku p. č. X nešla zřídit, jelikož zde byly umístěny železné bojler, které zásobovaly vodou část X.
40. Krajskému soudu tedy nezbývá, než souhlasit se skutkovými zjištěními správních orgánů a z nich vyplývajícím právním závěrem, že alternativní přístupová komunikace k domu čp. X se st. p. č. X a pozemku p. č. X neexistuje.
41. Totožný závěr, který ovšem žalobce opomíjí, pak správní orgány shodně a správně zastaly i ohledně garáže na st. p. č. X, která je ve vlastnictví jiných fyzických osob, než jsou spoluvlastníci domu čp. X. Tím se okruh nemovitostí, které k přístupu k nim veřejnou přístupnost Pozemku nezbytně potřebují, ještě rozšiřuje. I tento poslední znak veřejně přístupné účelové komunikace má tedy krajský soud za splněný.
42. Za zcela irelevantní pak považuje poukaz žalobce na to, že obec X Pozemek nikterak neudržuje, např. z něj neodhrnuje sněh. Krajský soud tedy již jenom znovu připomíná a shrnuje, že s ohledem na shora citované právní závěry vzniká veřejně přístupná účelová komunikace přímo ze zákona naplněním shora vymezených znaků. Skutečnost, zda je či není obcí udržována v provozuschopném stavu, nemá na okamžik jejího vzniku a její následnou existenci žádný vliv. Stejně tak jako skutečnost, že v kupní smlouvě, kterou žalobce nabyt dům čp. X s přilehlými pozemky, má být dle jeho tvrzení obsažena formulace, že je žalobce kupuje jako „jednotný funkční celek“. Nebo že nějaké další pozemky měly být rovněž součástí této kupní smlouvy, ale nakonec nebyly. Nebo že o veřejnoprávním užívání Pozemku nebyla v této kupní smlouvě zmínka. Nic z toho není pro přezkoumávané správní řízení důležité.
43. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány obou stupňů (neboť na obě jejich rozhodnutí je nutno nahlížet jako na jeden celek) dostatečným způsobem a v úplnosti zjistily skutkový stav věci a na jeho základě dospěly i ke správným právním závěrům. Ani správní řízení předcházející vydání těchto rozhodnutí, ani rozhodnutí samotná, tak vadou nezákonnosti nezatížily.

44. Krajský soud tak žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.
46. Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. listopadu 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.

předseda senátu